

Hos gubben i Höghult

Det var med särskild klang i rösten som Fyr hälsade med ett "Guds fred". Så hälsade de gamle. De yngre sa "goddag". Fyr var en älgskinnsklädd, hjulbent, godmodig och undersätsig man som jag minns farbrorn.

Fyr var den ende i trakterna som hade ett nytt dragtröskverk och tröskade hemma. Detta tröskverk hade ett stort drevhjul. Detta gick lättare än andra som hade utväxling på två mindre hjul. Vi var fyra att dra och det gjorde vi så att det sjöng i cylindern. Fyr matade fint, men drog vi för fort bromsade han med neken, så vi lärde oss snart hur fort det skulle gå. Trettio "nekor", kärvar, var en lagom "kyng". Sedan var det att ösa undan dråsen och plocka fram nytt. Dagen därpå var det att "resla" eller om det var råg att sålla och kasta i motvind om man inte hade en vanna förstås. Om någon hade huvudverk på den tiden. "tappa åder" sa Fyr. Det lät nästan, som du får skylla dig själv, om jag inte får hjälpa dig. Det var vanligt med bölder som kliade. Gubben Fyr hade något som han kallade "kåploster", vilket lenade och gjorde att bölden mognade fortare.

När Fyr skulle gifta sig arrenderade han ett tunnland jord, som bestod av en ljunghacka och ett kärr. Han arrenderade det på 49 år och odlade upp det mesta av det. Han byggde själv stuga och ladugård för två kor. Han byggde även en bod och efter 30 år ett vedsjukul.

En dag då han timrat i Sandkulla och kom hem fick han veta att en av hans söner, som hette Karl, som fadern, blivit sjuk. Sonen hade skjutsats till sjukstuga i Vadstena. Fyr gick då dit på kvällen och fick reda på att den unge Karl hade blindtarmsinflammation. Efter Fyrs 10 timmars arbetsdag blev det 8 mils marsch innan han fick gå i säng.